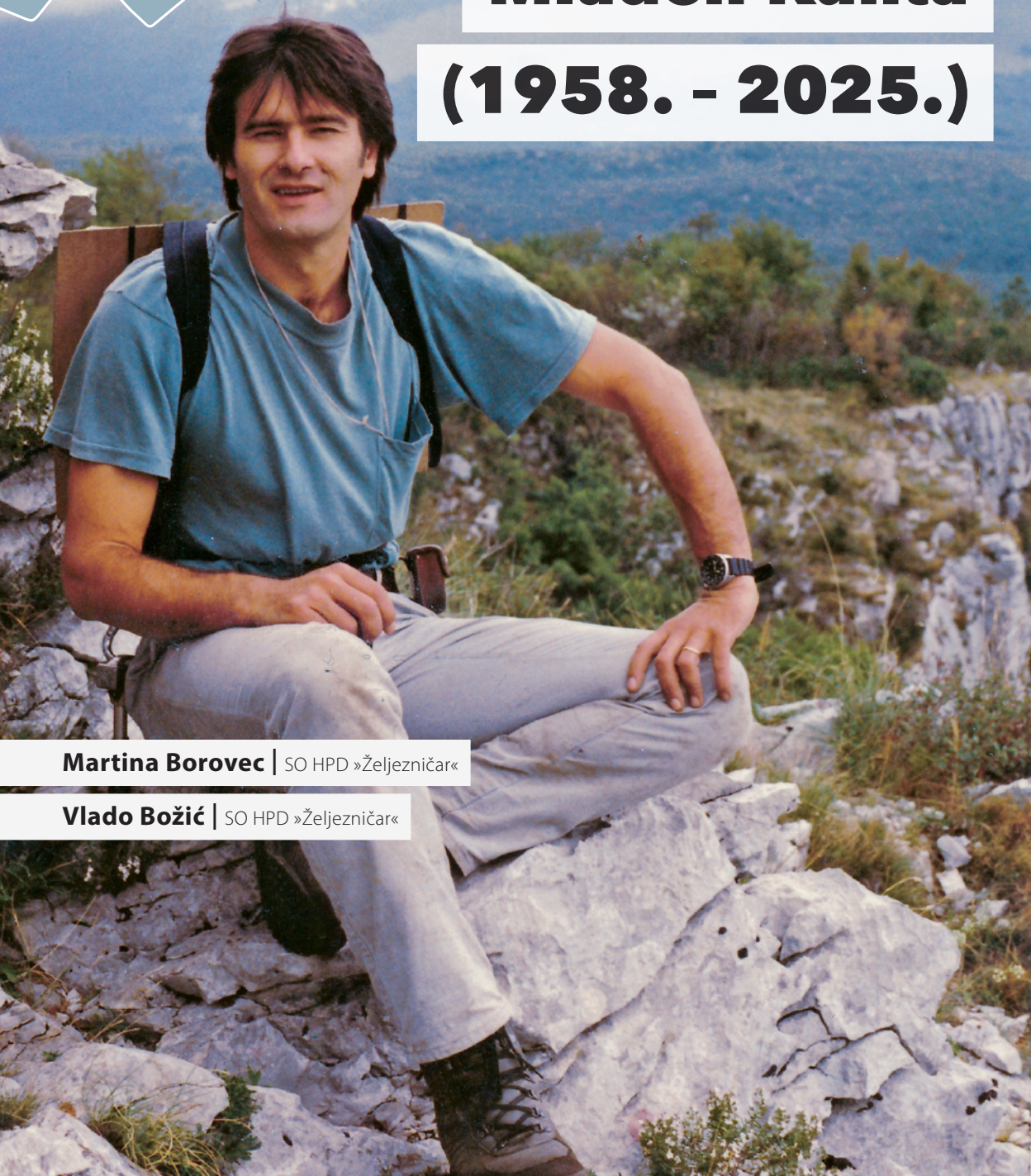

In memoriam
Mladen Kuhta
(1958. - 2025.)

Martina Borovec | SO HPD »Željezničar«

Vlado Božić | SO HPD »Željezničar«

U 67. godini života, 22. siječnja 2025., napustio nas je naš dugogodišnji član, kolega i prijatelj Mladen Kuhta – geolog, speleolog, istraživač i urednik, ali prije svega vedar, osobit i načit čovjek čija je energija ostavila dubok trag u svima koji su ga poznavali.

Mladen Kuhta rođen je 30. siječnja 1958. u Pavlin Kloštru, a studij geologije završio je u Zagrebu 1984. godine. U Speleološki odsjek HPD-a »Željezničar« ućlanio se još 1979., što je oznaćilo početak više od tri desetljeća predanog speleološkog i istraživaćkog rada. Položio je ispit za speleologa 1988. (znaćka br. 101), a 1997. postao instruktor speleologije (znaćka br. 45). U Odsjeku je obnašao niz dužnosti – bio je tajnik i pročelnik, a ponajviše će ostati zapamćen kao urednik časopisa *Speleolog* punih 17 godina, tijekom kojih je obnovio redovitost izlaženja i dao mu prepoznatljiv stručni i urednićki pečat. Bio je i dugogodišnji predsjednik Speleološkog kluba »Željeznićar«.

Kao terenski istraživać, sudjelovao je u gotovo svim većim ekspedicijama i istraživanjima Željeznićara. Bio je neumoran na terenu – od jama Velebita i Crnopca do špilja Paklenice, Mandelaje i Lukine jame. Svojim geološkim znanjem dao je nemjerljiv doprinos razumijevanju krških procesa i speleogeneze, a njegova stručna preciznost i radna disciplina bili su uzor mlađim generacijama speleologa. Bio je predavać i instruktor na speleološkim školama, a mnogima prvi učitelj i motivator za daljnji rad.

Kao i mnogi ćlanovi Odsjeka, početkom Domovinskog rata, 1991. godine, stao je u obranu Hrvatske. Zajedno s najblićim prijateljem Ozrenom Lukićem – Lukom pridružio se postrojbi Planinska satnija »Velebit«, koja je okupljala speleologe, planinare i alpiniste. Tih su godina u teškim okolnostima Mladen i Luka nastavili dijeliti ono što ih je obilježilo – odgovornost, prijateljstvo i ljubav prema Velebitu. Kada je Luka 1992. poginuo na Velebitu, Mladen je taj gubitak teško primio te mu je posvetio dirljiv *In memoriam* – *Ozren Lukić*, objavljen u časopisu *Geologia Croatica*. Jama na Sjevernom Velebitu koja danas nosi ime Lukina jama zauvijek je ostala simbol njihova prijateljstva, hrabrosti i zajednićke speleološke strasti.

Mladen je svoj profesionalni put vezao uz Hrvatski geološki institut, gdje je radio do umirovljenja

2023. godine. Iza njega ostaje impresivan opus – više od 230 elaborata i stručnih radova, brojni znanstveni i stručni ćlanci te poglavlja u knjigama. Bio je znanstveni suradnik u području hidrogeologije krša, ali i svestrani istraživać koji je jednako strastveno pristupao znanosti, uredništvu, penjanju ili speleoronjenju.

Za svoj je rad primio bronćani, srebrni i zlatni znak Hrvatskog planinarskog saveza te je 2018. godine proglašen počasnim ćlanom Speleološkog odsjeka HPD-a »Željeznićar«.

No iza brojki, naslova i znaćki ostaje ono najvažnije – Kuhta kao ćovjek: duhovit, izravan, često s osmijehom i dobrom dosjetkom, uvijek spreman pomoći i prenijeti znanje. U razgovorima je znao spojiti iskustvo geologa, temperament istraživaća i humor prijatelja koji zna uživati u životu.

Do posljednjih dana zadržao je onu znatiželju i vedrinu koja je mnoge privukla speleologiji – i ljudima.

S Mladenom Kuhtom otišao je dio povijesti našeg Odsjeka, ali ostaju njegove priče, članci, nacrti, šale i sjećanja – duboko urezani u kronike hrvatske speleologije i u srca njegovih prijatelja.

Neka mu svjetlost karabitke i dalje obasjava put, a zemlja pod kojom je toliko puta hodao neka mu bude laka.

- Dadić, J., Mišur, I., 2022: Intervju: Mladen Kuhta, *Speleolog* 70 (1), 136–145.
- Kuhta, M., 1992: In Memoriam – Ozren Lukić (1965 – 1992), *Geologia Croatica* 45 (1), 185–186.

* Sve fotografije su iz privatne obiteljske arhive i arhiva članova SO HPD »Željezničar«

in memoriam

O mom stricu Mladenu

Tihana Kuhta (SO HPD »Željezničar«)

Geolog, speleolog, avanturist, strastveni ribič. Prijatelj, kolega, instruktor, nekima čak i mitsko biće. Koji god verziju njega poznavali, vjerujem da biste se složili kako je u svemu bio izvrstan. Od svih uloga koje je nosio u svom životu, ja sam ga poznavala kao »striku«. Ali ne bilo kakvog, već najboljeg strica kojeg bi itko mogao poželjeti. Nekoga tko mi je bio kao drugi tata. Od svih hobija i strasti koje je imao u životu, mogu sa sigurnošću reći da mu je obitelj uvijek bila broj jedan, što nam je svima iznova pokazivao. Kod strike su se slavile najbolje Nove godine, koje je uvijek znao napraviti zabavnima za odrasle, a nama djeci nezaboravnima. Pogotovo kada se »bacio« u eksperimentiranje s vatrometom, pa je rakete zavezao za ogradu. Nakon što ih je zapalio, one tako dobro pričvršćene nisu mogle odletjeti, pa smo umjesto vatrometa imali oblak dima i opasnost od požara... Naravno, sve popraćeno s puno smijeha i još jednom anegdotom u portfoliju apsurdnih i smiješnih situacija koje je doktorirao i za koje je posjedovao prirodni talent. Dobročudni vragolan. Uz (propale) vatromete, fešte su uvijek bile pune Zeppelina, Queena, Doorsa i ostale dobre stare rock muzike i puno twista u čarapama, Travolta style.

Osim novogodišnjih slavlja, bilo je tu i puno obiteljskih druženja i roštilja tijekom cijele godine jer nam je obiteljska veza bila jaka, velikim dijelom zahvaljujući njemu koji ju je uvijek negovao. Bratski odnos između Mladena i mog tate Nevena ostavio je na mene, a vjerujem i na ostale članove naše obitelji, ogroman utisak. Odnos u kojemu ništa nije moglo stati između poštovanja, podrške i ljubavi dva brata koji bi jedan za drugoga dali sve, čak i život. Moj je tata jednom rekao da je Mladen bio naš »poglavica«. Nikada ga ničeg nije bilo strah jer je znao da uz njega uvijek stoji njegov brat. Uz njega mu nitko nije mogao ništa. Danas znam da se između moje sestre i mene nikada ništa neće ispriječiti jer su u nas integrirane vrijednosti tog odnosa kojem smo svjedočile. Živjele.

Ne mogu izostaviti niti njegovu ljubav prema ostalom živom svijetu, biljkama i životinjama. Volio je prirodu, a i priroda je voljela njega. Svaki pas koji ga je sreo »raspametio« bi se od uzbuđenja, a naši doma uredno su piškili od sreće na žalost svih tepiha koji su nastradali u procesu. Psi kao da su nanjušili njegovu neiskvarenu ljubav prema svemu što je živo i nisu se mogli odvojiti od njega. Još na to moram dodati kako je imao i zeleni palac, pa je svaka biljka za koju je brinuo dala maksimum od sebe i procvala kao da je prepoznala svoj »zauvijek dom«. Da, priroda ga je zaista voljela. A ribe? Eh, ribe su posebna priča. Ne bih se čudila da mi netko kaže da su se namjerno hvatale na udice. Pecanje je bilo nešto u čemu je pronalazio svoj mir.

Striko Mladen bio je široke ruke i vodio je računa o tome da njegovoj obitelji nikad ništa ne fali. Rodendanski pokloni uvijek su nam bili po želji i donosili su nam puno veselja, jer što može biti ljepše u djetetovom životu nego onaj trenutak kada otvori poklon i vidi da je unutra točno ono što je poželjelo. Obogatio je moj život na više načina nego što mogu reći, a nije mogao ni otići bez da mi da još jedan, posljednji poklon. Mislim, naravno, na SO »Željezničar«, u kojem sam se od prvog trenutka osjećala kao da pripadam.

Zahvaljujući njemu pronašla sam nove interese, za koje sam prije bila uvjerena da »nisu za nekoga poput mene«. Vele da »krv nije voda« – e, pa, bome nije, jer se nigdje nikada nisam osjećala tako dobro kao na planini i u šumi, i to sve usprkos vrazjim uzbrdicama koje nikada nisam voljela, a sad sam našla način da i u njima uživam. Striko, hvala ti na tom poklonu. Hvala ti jer se sada stalno mogu osjećati kao da sam ti blizu, iako te više nema. Hvala ti jer zapravo nikada nisi otišao. Prvi sam put odustala od speleoškole zbog glupih strahova od kukaca, a sjećam se kako su ti oči zasjajale kada sam ti spomenula da bih išla. Više neću dopustiti glupim strahovima da me koče. Idem hrabro jer si ti znao da mogu, a sada to i ja znam.

Hvala ti na savjetima, hvala ti na podršci, hvala ti na tome što si uvijek vjerovao u mene. Hvala što si me naučio plivati. Uz tebe me uvijek veže pogled s mora na Paklenicu. Hvala ti na vrijednostima koje si mi dao, hvala ti na ljubavi. Hvala ti na svemu i možda se opet jednom sretnemo. Možda te vidim u jami, a možda i u nekom vatrometu.

P. S. Nemoj se glupirati dok voziš tamo negdje gdje si sad.

Tvoj »Mali«

